

Sen Gittin Gideli

– fıdan-yesim-polattan · 14 Nisan 2025

Zaman aynı akıyor belki... ama hiçbir şey eskisi gibi değil. Gün doğuyor, gece oluyor, insanlar gülüyor, hayat devam ediyor gibi görünüyor. Ama sen gittin gideli, bende bir şey hep eksik. Bir yanım sende kaldı, dönmedi. Geri getiremediğim, anlatamadığım, adını koyamadığım bir boşluk gibi duruyor içimde. Ne gitmen tam anlamıyla gidiş, ne kalışım artık bir varlık.

Bilmiyorum... belki de her şey olması gerektiği gibi oldu. Belki de sen beni olması gerektiği kadar sevdim. Ya da ben öyle sandım. Ama anlamadığım bir şey var... neden hâlâ eksik hissediyorum? Neden bitti diyemiyorum? Neden içimde bir şey hâlâ “ya dönersen” diye sessiz sessiz bekliyor?

Ben seni hep tam sandım. Yarım bırakmaz, yarı yolda bırakmaz diye düşündüm. “Ömrüm yettiğince, nefesim tükeninceye kadar” dedin ya hani... işte ben o cümleye tutundum. Öyle safça, öyle inanarak. Ama ne ömrün yetti, ne nefesin. Ya da yetti de, başka birine sakladın. Belki de sadece bana yetmedi. O da acıtıyor zaten.

Bazı şeylerin cevabı olmuyor. Hani her şey yolunda gibi görünürken, bir gün bir şey olur ve hiçbir şey eskisi gibi olmaz ya... öyle. Ne olduğunu bile anlamadan kaldım. Ne zaman koştuk? Ne zaman sen gözümü kaçırmaya başladın, ben ne zaman içini okuyamamaya başladım? Cevap yok. Sessizlik var sadece. Ve sessizlik bazen kelimelerden daha çok kırıyor.

Sen giderken bir veda bile bırakmadın. Sessizce çıktın içimden. Ama en çok da o sessiz gitmeler kalıyor insanın içinde. Gecenin bir vakti, durduk yere bir şarkı çalıyor mesela. Aniden içim çekiliyor. Çünkü hatırlıyorum. Çünkü hâlâ bir yerlerde sen varsın. Ama senin olduğun yerde ben artık yokum. Ve belki de en çok bu canımı yakıyor.

Garip olan şu ki, sana kızamıyorum. O eksik parça belki burada başlıyor. Çünkü kızsam, içim boşalır belki. Ama içimde hâlâ sana iyi ol demek isteyen bir taraf var. Hâlâ mutlu olmanı isteyen, hâlâ kalbinden kötülük geçmeyen bir ben var. Ama sonra soruyorum kendime: Peki ben? Ben ne olacağım? Bu yük, bu eksiklikle, ben nasıl yürüyüp devam edeceğim?

Bazen kendime acımasızca soruyorum: Neden hâlâ içimde taşıyorum seni? Neden gidenin yükünü ben çekiyorum? Giden hafifler derler, kalan ağırlaşır. Bu yüzden yoruldu belki de. Bu yüzden her geçen gün biraz daha eğiliyorum içime doğru. Çünkü seninle birlikte bir yanım da gitti. Geri dönmedi. Geri dönmüyor.

Ve hâlâ anlatma isteğim var. Sanki seni birine anlatınca içimdeki ağırlık hafifleyecek. Ama kimseye de anlatamıyorum. Çünkü anlatınca kabul etmiş olacağım. Anlatınca her şeyin gerçekten bittiğini kendime itiraf etmiş olacağım. O yüzden susuyorum. Çünkü hâlâ içimde bir yer “ya dönersen” diye suskun. Sen yokken bile sende kalan bir yanım var. Ve ben onu senden geri alamıyorum. Belki sen bile farkında değilsin ama içimde bıraktığın yer hâlâ senin izini taşıyor. Bazen uyurken seni rüyamda görüyorum, bazen uyanırken ismini söylemek istiyorum. Ama sonra kendime geliyorum. Ve anlıyorum... geçti. Ama eksik.

İnsan birini özlediği zaman değil, artık onu özleyemediği zaman tam anlamıyla yalnız kalıyormuş. Ben

seni hâlâ özleyebiliyorum. Ama bir gün gelecek, biliyorum, o bile bitecek. Ve belki en çok o zaman canım yanacak. Çünkü hiçbir şey kalmadığında bile, bir zamanlar ne kadar sevdiğini hatırlamak, insana fazlasıyla ağır geliyor.

Ve evet... hâlâ olmuyor. Hâlâ tamamlanmıyor hiçbir şey. Ama yazmak... az da olsa iyi geliyor. Sanki kelimelerle son bir parça senden tutunuyorum. Belki son kez. Belki de ilk kez gerçekten bırakmak için. Ama bugün değil. Bugün hâlâ seni düşünen, seni içinde taşıyan, seni unutmamış biri olarak susuyorum. Çünkü bazen susmak, en ağır veadır.